

И народътъ му отвърна съ обичъ и името му остана завинаги: Калопетъръ.

Хубавиятъ, добриятъ царъ Петъръ.

Но зловещото пророчество на куманската врачка трѣбваше да се изпълни.

ГЛАВА XXVII.

За Асѣна казваха, че билъ спривавъ, буенъ, властолюбивъ. Сега лѣкъ за Петра казваха, че билъ премного добъръ, мекъ, отстъпчивъ. Само строгиятъ взоръ на князь Иваница можеше да затвори бѣбривитѣ уста, които винаги дирѣха да намѣрятъ зло тамъ, където не можеха да намѣрятъ нѣкаква лична изгода за себе си.

Твърде скоро опростенитѣ отъ Петра бунтовници подеха отново старата си тайна, рушителна дейность. Нѣмаше ли силната рѣка на Асѣна, разложението се разпростираше все по-широко, насърдчено отъ благостта и не-злюбивостта на Петра.

А имаше и кой отъ далече да подклажда разединението, кой да насъсква честолюбията. Боляритѣ, които при внезапното падане на Иванко се бѣха отказали отъ връзкитѣ си съ него, доволни, че спасяватъ живота си, сега, окопитили се вече, използуваха царската милость и отново почваха да живѣятъ съ себелюбиви кроежи.

И отново семействата почнаха да се разяждатъ отъ вътрешни крамоли. Често пѣти въ единъ домъ имаше привърженици на Петра и привърженици на Иванко. Бащи и синове, братя, братовчеди, се гледаха съ недовѣрие и умраза, готови да пламнатъ въ лична разпра, да пролѣятъ кръвта си за тържеството на своята партия.

—

Царъ Петъръ приближи до светия старецъ Василий. Склони високото си тѣло надъ немощната старческа снага:

— Давашъ ли дума, светий отче?

Василий поклати глава. Въздъхна дълбоко.

— Дръзка е твоята мисль, Петре. Да завържемъ